

C A R M E N M O L A

M A T K Y

Matky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Carmen Mola
Matky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

M A T K Y

C A R M E N M O L A

M A T K Y

Přeložila Jana Zatloukalová

≡ KNIHA ZLIN

PRVNÍ ČÁST

*Dopustil jsem se nejhoršího hříchu,
jakého se člověk může dopustit.
Nebyl jsem šťastný.*

JORGE LUIS BORGES

Měla prostě štěstí, nic víc. Toho dne, kdy zmizely její tři přítelkyně, měla jít do obchodního centra Las Misiones také, aby si společně s nimi užila velkého sezonního výprodeje. Ale Violeta jim na poslední chvíli poslala omluvnou esemesku: postihla ji totiž nečekaná indispozice, měla zvýšenou teplotu a cítila se příliš slabá na to, aby někam chodila. Schoulená pod dekou na pohovce si pak doma představovala, jak holky nadšeně brouzdají po ochozech nákupního centra a každou chvíli se samou radostí bláznivě rozesmějí. Od té doby už je nikdy neviděla. Prázdné místo, které jí po nich v životě zbylo, sice už dávno oplakala, ale překvapená nebyla – tak nějak si zvykla, že v Ciudad Juárez občas ženy mizí. O několik týdnů později – zrovna když přemítala o štěstí a jeho vrtkavosti, která ovlivňuje životy všech a bezpodmínečně stojí za každým úspěchem lidského snažení – jí jedna spolupracovnice v síci dílně, sedící v řadě hned za ní, pošeptala do ucha cosi velmi znepokojivého:

„Prý je našli...“

Ani se neptala, zda živé.

„Na úbočích svahu Cristo Negro. Mrtvé a uvnitř byly dočista vykuchané...“

Lomas de Poleo, Lote Bravo a teď pahorek Cristo Negro. Pozemky ležící ladem, které se změnily v hřbitovy.

Jsou tomu teprve tři roky, co se Violeta přistěhovala do zdejší čtvrti Parajes del Sur, a spolu se svým kufrem si do Ciudad Juárez přinesla i velký sen o tom, že se jí jednoho dne podaří překročit hranice svých možností a dostat se do velkého světa. Za sebou nechala minulost plnou přešlapů a přítele balancujícího za hranou zákona, který ji zasvětil do umění kapesních krádeží, jež nerušeně provozovala mezi nepozornými návštěvníky na terasách restaurací či na tržištích, do rabování vybydlených domů

v Ecatepecu i do krádeží aut pomocí jakéhokoli drátu, který mohl posloužit jako paklíč. Jenže takový život nebyl pro ni. Připadalo jí, že její štíhlá postava, blond vlasy a medové oči, díky nimž od mužů slychala jen samé lichotky, i jejích jedenadvacet let jsou předurčeny pro budoucnost s mnohem lepšími vyhlídkami. Svým vzhledem ovšem splňovala všeobecně zažitou představu o dokonalé oběti. Snad právě proto se vypravila na demonstraci pořádanou skupinou Hlasy bez ozvěny, kam přišly desítky mladých žen (ne jí nepodobných) vyjádřit svůj požadavek, aby federální policie konečně zasáhla a učinila přítrž vraždění, ovšem ona sama si byla dobře vědoma toho, že od osudu jejích kamarádek, které se vydaly do nákupního centra, by ji stejně žádní policisté neuchránili, neboť to celé bylo dílem osudové náhody.

„Nechápu, jaká zrudá může udělat něco takového,“ zaslechno po pár krocích. „I srdce jim prý vyřízli.“

„Můj borec četl v novinách, že jedné z nich otevřeli hlavu a odnesli si i mozek.“

Violeta by se raději podrobnostem vyhnula. Nechce si své kamarádky představovat podle zpráv objevujících se v tisku. Po demonstraci se na něco vymluví, rozloučí se s kolegyněmi z textilky, které si jdou něco dát na hlavní třídu Vicente Guerrero, a zamíří k lavičce v parku naproti katedrále Nuestra Señora de Guadalupe. Veškeré myšlenky se snaží soustředit na kurz výpočetní techniky a na život, který ji čeká ve Spojených státech, až nadejde vhodný okamžik. Tu si vedle ní sedne on a usměje se na ni.

„Vypadáš smutně.“

Chlápek žertuje, že je hřích, aby tak krásná tvářička byla zachmuřená, a Violetě, aniž si toho všimne, se hovor s ním zamlouvá. Takže se mu nezdráhá povyprávět o svých kamarádkách, které našli mrtvé na úbočích pahorku Cristo Negro, a o bolesti, která ji jako nějaký virus zachvacuje pokaždé, když si představí, jak strašně musely trpět.

„To, co se stalo, změnit nemůžu, ale dokážu zařídit, abys na to aspoň na několik hodin přestala myslet.“

Jmenuje se Néstor. Bude mu něco ke třiceti a je to pohledný muž s vybranými způsoby a vřelým úsměvem. Chvilí se procházejí po ulici, pozve ji do restaurace na něco malého k večeři, pak ji doprovodí domů a u dveří se loučí. Vzájemně se ujišťují, že se znovu uvidí, a tehdy si Violeta všimne, že Néstor musí být pořádně zazobaný. Je to vidět už z jeho stylu oblékání – má na sobě pouze značkové věci – i z gesta, jakým vytahuje peníze z kapsy, která se zdá být bezedná. Kromě toho vlastní pick-up Ford Ranger Roush, který sice nepatří k těm největším, co jsou k mání, ale bohatě stačí na to, aby jí všechny ženské, které ji zahlédnou k němu nastupovat, do jedné záviděly.

Některé spolupracovnice z dílny ji varují, že to může být kuplíř, jeden z těch chlapů, co vyhledávají mladé hezké holky – ty její oči i výstavní tělo by v tomto případě byly spíš pohromou než darem –, aby je pak přeproдали narkobaronům z drogových kartelů. To ale není můj případ, říká si v duchu, Néstor přece nemůže být kuplíř. Na rozdíl od jejích přítelkyň jí osud ukázal přívětivější tvář a ona zaujala hodného a hezkého muže. Je k ní tak pozorný, slíbil, že jí pomůže, aby mohla odejít z textilky, díky čemuž by se mohla naplno věnovat kurzu výpočetní techniky, a od základu tak změnit svůj život. Dokonce jí nabídl, zda by se s ním nechtěla na pár dní podívat do Acapulca... Při pomýšlení na hotel u moře, na luxusní restaurace a na procházky v objetí s ním Violeta zavrhla veškeré varovné hlasy, které se jí tu a tam nesměle ozývaly někde vzadu v hlavě. Štěstí je prostě na její straně.

„Sluší mi to?“

„Tobě vždycky, kočko.“

Néstor řídí Ford Ranger po panamerické dálnici a Violeta je nervózní. Mají namířeno na ranč Santa Casilda, jehož majitelem je Albertito Céspedes, „kmotr“ Néstora, jak mu on sám říká. Jeho šéf. Dnes k němu jedou na večeři a zůstanou i přes noc. Na slavnost jsou zváni sami významní hosté – možná dokonce přijde i nějaký herec – a bude tam hrát živá hudba. Prostě velkolepá

sešlost té největší honorace, jakou Violeta dosud viděla nanejvýš v časopisech.

„Ani jsi mi neřekl, co se tam bude dít.“

„Kmotr pro lidi zařizuje to, čeho se jim nedostává. Dokonce i ti nejmocnější v této zemi občas potřebují, aby jim don Albertito pomohl získat určité věci, které ti v tomhle životě za peníze nikdo nedá. Jsem Albertitovým oblíbeným kmotřencem a – věř nebo nevěř – on by tě moc rád poznal. Stačí jen, když se budeš usmívat, a já se o všechno ostatní postarám.“

Hacienda Santa Casilda je ohromná. Někteří hosté přiletěli vrtulníkem či soukromým letadlem. Na toaletě Violeta zaslechla nějaké ženy, jak si šuškají, že dost možná se slavnosti zúčastní i Ismael Zambada, kterému nikdo neřekne jinak než Mayský náčelník a který se po zadržení Prcka Guzmána stal bossem sinalojského kartelu. Také se prý dostaví příslušníci rodiny Treviño a členové Los Zetas... Violeta toho o drogovém podsvětí mnoho neví a to, že je Néstor jeho součástí, jí nahání strach, ale na druhou stranu má pocit, že v jednom hloučku zahlédla tajemníka Úřadu pro veřejnou bezpečnost, z čehož usoudí, že ty ženské na toaletě nejspíš jenom přeháněly.

Don Albertito se vmísí mezi hosty a s úsměvem jim dělá společnost. Je vysoký sotva metr šedesát, což však pranic nebrání tomu, aby u všech přítomných vzbuzoval nevídaný respekt. Mnohem větší muži vedle něj vypadají jako nesmělí školáčky, kteří se nábožně shlukují kolem svého mistra procházejícího sálem. Jak jí pověděl Néstor, don Albertito je Kubánec, který se zhruba před deseti lety usadil v Mexiku. Na sobě má bílý oblek, díky němuž skvěle vyniká jeho snědá pleť, a kolem krku mu visí několik náhrdelníků z červených a bílých korálků. Violeta si nemohla nepovšimnout, že návštěvníci na ty náhrdelníky hledí s takovým obdivem, jako by na nich místo obyčejných korálků byly samé diamanty.

Když se znovu setká s Néstorem, chce se ho zeptat na ty korále, jenže z pódia zrovna zaburácí kapela, která začíná hrát venkovské lidovky, a když Violetu její milý vede do oválného

prostoru, kde se pořádá rodeo – vypadá to tam podobně jako v aréně na býčí zápasy –, otázka jí odumře na rtech. Projedou se kolem dokola, Néstor je dobrý jezdec a Violetu si posadil za sebe na hřbet překrásné černé klisny. Ze všech stran na sobě cítí obdivné pohledy, a dokonce i závist – to když k nim přistoupí don Albertito, aby pozdravil svého kmotřence.

„Jaká nádherná blondýnka, Néstore... Už dávno jsem tě chtěl poznat. Mám pro tebe eleke a nemysli si, že na tebe zapomenu.“

Don Albertito se do Violety zavrtává pohledem a jí se zdá, že vidí věci, které nikdo jiný vidět nemůže. Poté se s Néstorem zabere do živé konverzace a oba od Violety kousek poodejdou. Zvolna se snáší soumrak a většina hostů odchází. Pouze několika vyvoleným je dopřáno strávit noc na haciendě Santa Casilda.

„Co je eleke?“ ptá se Violeta Néstora, když se k ní vrátí.

Ruch na ranči se pozvolna zklidňuje a množství lidí, jimiž to předtím všude jen kypělo, se pomalu tenčí, až zbývá přibližně dvacet osob. Budoucí kmotřenci, jak jí vysvětluje Néstor. Zůstává i tajemník Úřadu pro veřejnou bezpečnost a skupina kolem Mayského náčelníka Zambady.

„Všechno se brzy dozvíš. Don Albertito říkal, že tě dnes v noci označuje.“

Natáhne k ní pravou ruku a ukáže na místo mezi palcem a ukazováčkem, kde několik sotva znatelných jizev vytváří obrazec kruhu a dvou šípek. Violeta si jich všimla už dřív, ale nikdy se ho neodvážila zeptat, co ta kresbička znamená.

„Máš menstruaci?“ přistupuje k nim vysoká opálená žena – může mít tak metr osmdesát – a Violetu její otázka naprosto zaskočí. „Pokud to máš, do chýše nesmíš.“

Místo odpovědi Violeta jen zavrtí hlavou a zavěšena do Néstora kráčí k malému stavení stojícímu opodál, stranou od hlavní budovy, do něhož právě začínají vstupovat hosté, kteří zůstali.

„Co se tam uvnitř bude dít, Néstore?“

„Don Albertito je babalawo, otec tajemství. Už jsem ti říkal, že dokáže získat to, co za peníze mít nemůžeš. Rozmlouvá

s Orunmilou a všechno vidí – minulost, přítomnost i budoucnost. Nikdo jiný tě nemůže chránit víc než on, proto za ním všichni chodí. Aby jim zařídil, že budou pod ochranou orišů. Tebe taky budou chránit, až tě označuje.“

Violeta překračuje práh chýše. Eleke, babalawo, označkování, Orunmila, orišové... To všechno jsou pro ni neznámá slova, kterým nerozumí, ale připadá jí, že se všechna vztahují k nějakému obřadu či rituálním předmětům souvisejícím s náboženstvím, které přišlo z Kuby, Haiti nebo z Brazílie. Violeta ví, že se mu říká santería, vzniklo smísením jorubských kultů s křesťanskou vírou a něco z něj by se dalo vysledovat i v uctívání mexické svaté Smrti. Rovněž se k ní už doneslo, jak obrovskou mocí vládnou kněží nazývaní santeros a jak mocné jsou obřady, které dokážou přivolat náklonnost bytostí pocházejících z afrických kultů – orišů. Teď už chápe, proč všichni donu Albertitovi prokazují takovou úctu: osud těch, kteří jsou spolu s ním v této chýši osvětlené svíčkami, spočívá pouze v jeho rukou.

Rozezní se bubny a rytmus úderů neustále zrychluje. Jako na kmenové radě. Uprostřed místnosti bublá měděný kotlík pokrytý patinou. Připomíná sopku těsně před výbuchem. Musí se v něm vařit aromatické byliny, jejichž vůně prosycuje vzduch, ačkoli kdesi v pozadí Violeta intuitivně vycítí i jiný pach – nasládlou hnilobu, která jí připomněla zápach u nich doma, když o zabíjačce otec podřízl prase.

Příchod dona Albertita, zahaleného do kouře a páry z kotle, působí jako magické zjevení. Teď už má na sobě jen bílé kalhoty od obleku. S požitkem potahuje z doutníku, vypouští obláčky kouře. Náhrdelníky skvějící se na jeho obnažené hrudi jsou nepřehlédnutelné. Doprovází ho žena, která se předtím Violety ptala, zda nemenstruuje. Néstor jí vysvětluje, že je to yubona, kmotra vyvolených, kteří dnes budou obdařeni ochranou orišů. „Moyugba Olodumare Logué Ikú embelece...“

Modlitba, kterou chraplavým hlasem don Albertito pronáší, splývá se zběsilým vířením bubnů. Kouř z doutníku, dým

z plamenů svíček a pára z hrnce zahušťují vzduch. Violeta se cítí čím dál víc nesvá, skoro jí připadá, jako by se o ni pokoušela nějaká nemoc. Néstor musel zaznamenat její nenadálou slabost, neboť ji svou svalnatou paží svírá stále silněji.

„Zavři oči a zhluboka dýchej.“ Tu radu nevyřkl s obvyklou něhou. Právě naopak, Violeta v jeho hlase vytuší záchvěv obav a současně i skrytou výhrůžku. „V kotlíku jsou elekes – to jsou ochranné náhrdelníky. Celý týden se vaří s jedenadvaceti bylinami.“

Yubona pomocí hůlky vytahuje náhrdelníky a opatrně je rozprostírá na rohož. Don Albertito pokračuje v modlitbě tím podivným jazykem, kterému Violeta nerozumí, ale zvучnost jednotlivých slabik spolu s nekončícím rytmickým bubnováním navozuje představu čehosi prehistorického, zděděného po předcích, co existovalo již kdysi dávno, na samém úsvitu dějin lidského rodu. Don Albertito teď vyzývá jméno Iyami Oshorongy. Mluví o krvi, o rovnováze, kterou božstvo udržuje mezi dnem a nocí, mezi životem a smrtí.

Nějaký muž, asi kolem šedesátky, padne před rohoží na kolena a napřáhne pravou ruku. Špičkou mačety mu don Albertito něco vyrývá mezi prsty. Krev prýští a stéká na jeden z náhrdelníků, který vzápětí santero věší zasvěcovanému na krk. Tak tohle je tedy to značkování. Violeta ví, že jí to udělá také, aby se stala jednou z jeho kmotřenek a aby ji, jak don Albertito prohlašuje při provádění obřadu, Iyami Oshoronga obdařila svou mocí.

Bubny neutichají a Violeta má dojem, že se uvnitř chýše vznáší. Cožpak jí snad v průběhu slavnosti podali nějaký halucinogen? Odlesky světla a stíny, jež po stěnách vykreslují mihotavé plameny svící, se mění v obrovitánská stvoření. Je si jistá, že na zdi za kotlíkem spatřila gigantickou postavu ženy s ptačími křídly.

Yubona, která s obřadem pomáhá, přináší další kotlík a zase z něj hůlkou cosi vytáhne. Je to bělavá rosolovitá hmota, kterou

don Albertito uchopí do rukou a přistoupí s ní k muži klečícímu před ním.

„Po něm jdeš ty,“ šeptá jí Néstor.

Muž si z rukou dona Albertita bere obětinu a bez zaváhání se do ní zahryzne. Jen stěží se mu podaří kus odtrhnout. Tentokrát už tu nestvůrnou hroudu Violeta vidí zřetelněji. Rozeznává zvlněné prohlubně a vyvýšeniny na jejím povrchu a celé jí to připomíná obludné jádro nějakého děsivě velkého ořechu. Kdosi jí prozradí, že je to mozek.

Ucouvne o krok vzad a zachvátí ji nevolnost. Yubona z kotle vytahuje další obětiny: dvě srdce a jakýsi narůžovělý orgán, což by mohla být játra. Muž, který si ukousl z mozku, s námahou žvýká své sousto tak dlouho, dokud se mu ho nepodaří spolknout.

„Ani se nehni.“

Néstorův hlas zaniká v bubnování a modlitbách dona Albertita.

„Ana ibá, ibá mi ibá eyé, ibá mi cachecho...“

Jako blesk jí hlavou prolétne vidina kamarádek pobíhajících po obchodním centru Las Misiones a připadá jí, že se plnou rychlostí řítí z prudkého svahu. Vykuchaná těla poházená na úbočích pahorku Cristo Negro. Jedné z nich prý otevřeli hlavu a odnesli si i mozek. Yubona se na ni upřeně zadívá. Don Albertito také. Bude označkována. A prostřednictvím orgánů jejích přítelkyň se jí pak dostane požehnání od Iyami Oshorongy. Mocného kouzla od samotné velké matky. Jenže jak potlačuje nutkání na zvracení, zapotácí se a upadne na podlahu. Chce z téhle chýše okamžitě pryč. Zmizet, kamkoli, ale bubnování neustává.

Jako dravčí spár jí na zápěstí přistane Néstorova ruka. Jediným trhnutím ji staví zpátky na nohy. Violeta je zbrocena ledovým potem.

„To jsou ony?“

„Staly se obětním darem. Ty snad nechceš mít Iyami Oshorongu na své straně?“

Violeta propukne v pláč. Všichni přítomní se mění ve zlověstné stíny, které ji obestupují jako vyhladovělá zvířata. Bubny víří bez oddechu. Těsně předtím, než omdlí, znovu spatří ženu s ptáčími křídly tyčící se nad všemi zúčastněnými a zazdá se jí, že Iyami Oshoronga k ní zlověstně pronáší: „Najdu si tě.“

Když pootevře oči, skrz okénko vidí, že se Ford Ranger žene plnou rychlostí po nějaké silnici, kterou nepoznává. Ještě je noc.

„Už ses probrala?“

Violeta se trochu narovná. Šaty má umazané, bezpochyby to jsou zvratky. Chce vědět, co se stalo, jak se dostali z haciendy Santa Casilda, zatouží schoulit se Néstorovi v náručí, ale vzápětí pozná, že její milý už není tím, kým býval.

„Jsi jen pitomá kráva, vzal jsem tě k donu Albertitovi a dal ti možnost stát se jeho kmotřenkou a ty, blbko, co uděláš?“

Z očí jí vytrysknou horké slzy.

„To byly ony, jak je našli na pahorku Cristo Negro...“

Néstor ji nenechá větu dokončit. Dobře mířenou fackou jí rozsekne ret.

„Chci pryč. Okamžitě zastav! Chci vystoupit.“

Ale Violeta se do čtvrti Parajes del Sur už nikdy nepodívá ani neuskuteční svůj sen a nepřekročí hranici Spojených států. A kurz výpočetní techniky také nikdy nedokončí... Néstor ji totiž veze na letiště.

„Tu číču chci mrtvou. Přihlížela obětnímu obřadu pro Iyami Oshorongu a pustí si hubu na špacír, Néstore. Ta tvoje bloncka s tím hned poběží za policajta nebo za pisálkama od novin, a to já rozhodně nechci.“ Tak tohle mi řekl don Albertito, ale ty víš, že tě mám rád, že jo? Myslel jsem si, že se nám to povede, že to dáš, jenže... Teď jsem přišel na to, jak můžeš zmizet. Budeš mi za to blahorečit do konce svých dní, protože kdokoli jinej by tě odvezl rovnou na Cristo Negro.“

O tři hodiny později, bez jakéhokoli zavazadla, v pozvracených šatech a se stodolarovkou v kapse, kterou jí tam Néstor

šoupl, už Violeta sedí v letadle směr Madrid. Na letišti Adolfa Suáreze ji mají vyzvednout nějací Néstorovi společníci, kteří jí zprostředkují práci servírky a seženou falešný pas, aby mohla zůstat ve Španělsku. Nemusí se o nic starat, oni sami si ji ve vestibulu najdou a přihlásí se k ní.

„Právě ti zachraňuju život, čičino.“

Před odjezdem ji Néstor láskyplně políbil, stejně jako dřív. Ale už jí neřekl, že odmítnutí eleke znamená ten nejhorší rozsudek. Že mstící se přízrak Iyami Oshorongy ji bude pronásledovat až do konce života. Že ji teď sice zachraňuje před jistou smrtí, ale kdyby si mohla vybrat, možná by raději dostala přesně mířenou ránu mezi oči.

„Kam se podělo štěstí, které při mně stálo?“ táže se Violeta sebe sama, když se letadlo vznáší nad Atlantikem.

1. kapitola

Tak tohle je Holka. Vybrala si žlutou pastelku a teď s ní rozmáchlými tahy čmárá po papíře. Nervózní a tak trochu v transu vrší přes sebe jednu úhlopříčku za druhou, jako by byla médium, ovládané duchem ze záhrobí. Levou rukou si přidržuje papír a současně mu předloktím ohýbá jeden roh. Inspektorka Elena Blancová moc dobře ví, že ji nesmí vyrušovat. Od chvíle, co holčičku v tomto speciálním dětském domově začala navštěvovat – už to bude pomalu víc než šest měsíců –, ji málokdy spatřila takhle zabranou do nějaké činnosti. Většinou ji nacházela spící v posteli nebo schoulenou v pozici plodu na podlaze společenské místnosti. A pokud si někdy sedla na židli ke stolu, bloudila nepřítomně očima po stěnách a nikoho přítom nevnímala.

Papír s nakresleným obrázkem je nevidaná věc a znamená to jisté zlepšení dívčina stavu. Jde to sice ztuha, ale jde to. Pozvolna se přestává chovat jako divoká šelma, jíž byla při nástupu do domova. Už k sobě nevábí ptáky posedávající po stromech na zahradě a nechce je jíst. Dokáže trávit vařenou potravu, nevrhá se zuřivě na každého, kdo by se jí chtěl dotknout, a už nekouše ošetřovatelky ani ostatní děti. Elena by ji ráda naučila, jak vyjádřit náklonnost polibkem, ale dívka stále odmítá fyzický kontakt a nechce se nechat ani pohladit. Jedinou výjimku má Kočka, trávící většinu času stočená do klubíčka na jejím klíně. Eleně se občas podaří zachytit dívčin vřelý pohled či bezděčný úsměv, což je maximum, které si je při troše dobré vůle možné vyložit jako náznak porozumění. Mihaela je tedy stále ponořená do svého světa, což Elenu děsí, protože to, čím si prošla, bylo dokonalé peklo. Mihaela, to je dívčino pravé jméno, kterým ji Elena oslovuje a důsledně se vyhýbá používání přezdívky Holka, jak jí říkali na statku.

Na statku v Santa Leonor, který novináři překřtili na Dům hrůzy. Kde s ní Antón a ostatní obyvatelé s chorobou myslí zacházeli hůř než se zvířetem... Surovosti a nelidské podmínky byly jejím denním chlebem.

Ranní paprsky říjnového slunce dívence zalíjí obličejík a odhalí drobné nedokonalosti: jemné chmýří na lince čelisti, sem tam uhřík a několik špatně zhojených jizev po ranách, které si na začátku pobytu způsobila sama o postel. Přesto má krásnou tvář. Elena se na ni dívá s něhou v očích. Papír je rozdrásaný žlutými čárami. Za chvíli bude potřebovat nový, ale nedá jí ho, dokud o něj sama nepožádá. Připadá jí, že drží tužku podobně nemotorným způsobem, jako ji držival její syn. Přestože děvčátko zanedlouho dovrší devět let, vypadá menší a mladší. Kdyby ji neznala, klidně by jí hádala pět, jako bylo Lucasovi, když zmizel.

Pokaždé když se jí myšlenky zatoulají k synovi, je to, jako by se jí u nohou otevřela studna, která hrozí, že ji navždy pohltí svou nesmírnou prázdnotou. Je jí padesát jedna a možná je to právě tím věkem, že už má dost toho neustálého snažení, aby se udržela nad vodou. Cítí, jak jí síly ubývají. Už se jí nechce vzdorovat nepřízni osudu a někdy ji přepadá pocit, že by ze všeho nejraději do té studny skočila dobrovolně sama.

Mihaela zvedne oči k Eleně. Je to snad prosba o další papír, aby mohla dál kreslit? Opatrně jí podává list papíru, přesně tak, jak jí řekli, bez prudkých pohybů, aby se nepolekala. A dívka zareaguje zcela nečekaně: opře si tvářičku o Eleninu ruku, kterou jí přisunuje papír po stole, a spočine na ní tak přirozeně, jako by to byl ten nejměkčí polštář. Inspektorka potlačuje nutkání pohladit ji po vlasech. Že by ta zdivočelá holčička usnula s hlavou opřenou o její ruku? Tak to je naprostá novinka! Prázdnota, ztráta vůle i nerozhodnost, které Elenu čas od času souží, i pochybnosti, které ji nyní přepadly, jsou rázem tytam, jako když mlhu a mraky rozfouká

vítr. A to všechno jen díky podobně nepatrným pokrokům, které Mihaela dělá.

Pokud by žily spolu, dívčiny pokroky by mohly být rychlejší, jak jí oznámila zdejší psycholožka. Vždycky když vyplňuje nějaký tiskopis, který je potřeba k tomu, aby Mihaelu dostala do své péče, jí v hlavě zní varování *Uvědomuješ si tu odpovědnost, kterou na sebe chceš vzít?* Pokud všechno půjde dobře, brzy začne proces osvojení. Jak by se jen holčičce dalo vysvětlit, že jí všechnu lásku a naději, které od ní dostává, stokrát oplátí? Jsou jako dva kousky rozbité porcelánové vázy, jež do sebe dokonale zapadnou. Mihaeliny pokroky jsou čím dál víc patrné, přestože ji odborníci považovali za beznadějný případ. Ta příšerná noční můra, kterou dívka musela prožít, zbrzdila její sociální i citový vývoj. Nemilosrdná diagnóza bez vyhlídek na nějaké významnější zlepšení by odradila každého zájemce o pěstounství či adopci. Elenu ne. Rozumí Mihaelinu utrpení lépe než kdokoli jiný. Snad to bylo právě toto přesvědčení a intuice, které ji jako zašmodrchaný uzel lechtaly v žaludku a v průběhu měsíců se proměnily nejprve v nesmělý plán a později v neodvratnou nutnost. Příslib společné budoucnosti ji s Mihaelou neochvějně spojuje jako sladké tajemství přesně od toho okamžiku, kdy se rozhodla. Podobá se bytelnému mostu, přes nějž všechny pochybnosti odešly do ztracena.

Nicméně proces osvojení holčičky je běh na dlouhou trať. Jako by nestačily chmurné předpovědi doktorů, je tu další překážka a tou je nesmyslná byrokratická mašinerie, s níž se Elena musí vypořádat. Všechno by bylo snazší, kdyby s ní do tohoto dobrodružství šel i Zárate, jenže ten nechce o Mihaele ani slyšet. Nikdy za ní do domova nepřišel. Na začátku si pro to vymýšlel neobratné výmluvy, teď už ani to ne. Kdykoli o ní Elena začne mluvit, Zárate se pohrouží do tíživého mlčení a oči mu potemní. Elena chápe, co mu Holka připomíná. Že nebylo v jeho silách Chescu zachránit a že to pro něj

musí být velice bolestné. Pro ni ostatně také, ale jak by mohli Mihaele mít za zlé to, co se stalo? Nebyla snad také obětí? Ne, ne, v tomhle musí být ještě něco jiného, tím si je Elena jistá. Zárate musí mít na duši ještě nějaký jiný nezhojený šrám z dřívějška, který nechce nikomu ukázat a kvůli němuž se odcizuje nejenom dívence, ale i jí samotné.

Zárate u ní v bytě na náměstí Plaza Mayor přespává třikrát až čtyřikrát do týdne. Dají si večeri, pustí nějakou muziku a pak se spolu vyspí. Ale ticho panující mezi nimi dvěma se každým dnem jen roztahuje a narůstá. Zapovězených témat je až příliš mnoho a ani jeden z nich se nechce pouštět na tenký led. Nemají doma žádnou itálii, nedělají dramatické scény, nenadávají si ani po sobě neházejí talíře. Vzájemné odcizení maskují přetvářkou a nicneříkajícími pohledy.

O Grigoreovi Nicolescuovi, biologickém otci Mihaely, mu nic neřekla. Podařilo se jim ho najít a několik týdnů poté, co dívku umístili do speciálního dětského domova, přijel do Madridu. Jeho počáteční ochota starat se o dceru ochabla, jakmile s dívkou, která tou dobou byla víc zvířetem než lidskou bytostí, strávil pár hodin. Podlehl varování psychologických posudků, které upozorňovaly na nemalé obtíže soužití s takovým dítětem, a odradil ho i fakt, že by Mihaelu musel pravidelně vozit na kontroly ke zdokumentování pokroků v jejím vývoji. Grigore využil této snadné výmluvy, nasedl na zpáteční autobus do Rumunska a slíbil, že se o dcerce bude pravidelně informovat. Elena vytušila, že se otec už v dívčině životě nehodlá nikdy objevit a že už ani nikdy nezavolá, aby se na ni zeptal, jak slíbil. Po několika měsících jí ale sociální pracovnice Alicia sdělila, že se jim ozval a ptal se, jak se dceři daří.

„Ty si opravdu myslíš, že si pro ni přijede?“

Alicia tomu – stejně jako Elena – moc nevěřila. Kdo by si dobrovolně ztěžoval život péčí o postižené děvče?

Tak tohle je Holka. Sedí tu u stolu s tvářičkou přitisknutou na hřbet Eleniny ruky. A jenom Elena ji může zachránit.

Když vyjde z domova, venku je chladno. První říjnové dny s sebou přinesly i vítr ostrý jako břitva. Než Elena dojde ke své ladě, přitáhne si kabát těsněji k tělu. Nastoupí dovnitř, hned zapne topení a pustí rádio. Připadá jí, že zprávy jsou pořád stejné, jako když křeček běhá v kolečku, a ona sama je také takovým křečkem. Pohybuje se v kruzích a odsouvá nevyhnutelné věci, které musí nutně vyřešit, aby dospěla k cíli. Ať už je to práce na Oddělení analýzy případů, vztah se Záratem či byt na Plaza Mayor plný přízračných zjevení.

Na vedlejším sedadle se naléhavě rozdrnčí mobil. Na displeji vyskočí Buendíovo jméno a spolu s ním i patologova smějící se uzardělá tvář. Tuhle fotku mu udělala, když byli s kolegy z OAP v baru na rohu ulice Barquillo a oslavovali vyřešení jednoho případu.

Zatímco jí Buendía odhaluje počáteční fakta, Elena cítí, jako by ji cosi popostrkovalo kupředu. Così, co ji konečně vytáhne z křeččího kolečka.

2. kapitola

Než se trh s drogami přestěhoval do čtvrti Cañada Real, bylo největší centrum pokoutného prodeje drog v Madridu soustředěno kolem shluku baráků, kterému se říkalo Las Barranquillas, ve čtvrti Villa de Vallecas, nedaleko odstavného parkoviště Mediodía II provozovaného městskou odtahovou službou. Za časů, kdy v Las Barranquillas vzkvétal nelegální obchod, byl příjezd na odstavné parkoviště odtahovky vyhlášený jako silnice hrůzy. Na těch tři sta metrech vedoucích mezi chatrčemi se šoféři modlili, aby jim auto nekleklo a aby za sebou bez úhony nechali víc než těch pět tisíc závisláků, kteří se potloukali všude kolem. Teď už tomu tak není, ilegální sídliště bylo strženo a byla zahájena výstavba nové čtvrti, která se bude jmenovat Valdecarros a významným způsobem přispěje ke zvelebení celé oblasti. Na místě má vyrůst více než padesát tisíc bytů s garážemi, padelovými kurty i bazény pro ty obyvatele Madridu, kteří už se do užšího okruhu hlavního města nevejdou. V plánu je i zrušení odstavného parkoviště odtahovky Mediodía II, kde se mezitím nakupilo přes sedm tisíc vozů, z nichž některé tam jsou i déle než dvacet let. V jednom autě prý dokonce vyrostl strom. Tak na tomhle neutěšeném místě, které si v mnohém nezadá s vrakovištěm, mají vzniknout další bytové domy, další bazény i kurty.

Zárate se dívá, jak velký pastýřský hafan dychtivě noří jazyk do kastrolu s vodou, který mu Romeo, hlídač, sloužící dnes na parkovišti Mediodía II, postavil ke dveřím kanceláře. Pes má evidentně žízeň, jako by právě přešel vyprahlou poušť, neboť chlemtá s takovým zaujetím, až voda cáká všude kolem.

„Ten ho našel. Vrhнул se k nákladnímu prostoru té dodávky a štěkal jako zběsilej. Znepokojilo mě to, protože Cásper nikdy jen tak zbůhdarma neštěká.“

„A co na to majitel? Říkal něco, když se zadní prostor toho citroënu otevřel?“

Zárate sleduje vůz zdravotnické záchranné služby stojící opodál. Ošetřují v něm Silveria Tenazase. Je celý bez sebe a tvář má popelavě bledou. Policisté, kteří přijeli na místo jako první, mu říkali, že zvracel tak strašně, až z toho omdlel. Proto mu zavolali záchranku.

„Jestli něco říkal, tak jsem to fakt neslyšel.“ Hlídač poněkolkolíkáté přejede zachmuřeným pohledem nesmírnou rozlohu odstavného parkoviště, kterým nyní křížuje několik policejních aut a vozů s policejní technikou, jako by na jeho území vtrhli vetřelci.

„Jak dlouho tu ta dodávka stojí?“

„Dvanáct dní. Už jsem to říkal vašemu kolegovi a předal mu i zápis o přijetí. Přivezli ji z neobydlené oblasti poblíž čtvrti Cañada Real a není to poprvý, co odtáhli opuštěnou dodávku z nějakýho odlehlýho místa. Tuhle aspoň nezapálili, což většinou s kradenýma autama, co použijou k nějakému přepadení, dělaj. Ale přísahám, že když ji přivezli, tak takhle příšerně nesmrděla. To bych si všim. Buď já, nebo Cásper.“

Elenina červená lada projede policejní kontrolou u vjezdu na parkoviště.

„Tady ani nevystupuj.“

Zárate si k ní sedá do vozu a ukazuje, kam má jet. Projíždějí mezi řadami aut a nechávají za sebou menší městské vozy, obytné přívěsy v havarijním stavu, nákladáky a autobusy, z nichž některé na sobě mají stále zřetelné reklamní nápisy. Na jednom výletním autobuse pro turisty s otevřeným horním patrem je nápis Madrid BusVisión.

„Silverio Tenazas, bytem v Sauquillo de Cabezas, Segovia. Před sedmnácti dny ohlásil krádež dodávky. Bílý citroën C15,

co už se nevyrabí, jiný by byl rád, kdyby se ho takhle mohl zbavit. Odtahovka dodávku vyzvedla v neobydlené oblasti poblíž čtvrti Cañada Real a přivezla ji sem. Dnes ráno se sem Silverio vydal, aby si dodávku vyzvedl, ale... no dobře, Buendía už tě informoval, není-liž pravda? Údajně netušil, co má v zavazadlovém prostoru.“

Dodávka Tedax s technickým a laboratorním vybavením profrčí kolem lady a Elena ve zpětném zrcátku vidí, jak se vzdaluje.

„Měli jsme podezření, že by tu mohly být výbušniny, ale po první prohlídce jsme to zavrhli. Vedoucí techniků zná Buendíu a... napadlo ho, že mu zavolá.“

Elena zaparkuje vedle vozu policejních techniků. Parkoviště je obeháno plotem s ostnatým drátem, takže nebylo nutné prostor kolem citroënu nijak ohrazovat. Zadní dveře dodávky jsou otevřené dokořán a připomínají obrovskou tlamu. Technikové a fotograf se k nim slétli jako včely na plástev medu. Nějaká holka, které je sotva třicet, pospíchá k Eleně.

„Tady se nesmí parkovat. Ty jsi ze soudního? Pojď, budu ti ukazovat, kudy by ses odtud s tím autíčkem vymotala. Musíme tu mít volný průjezd. Posloucháš mě vůbec? Jdeme, jdeme, než se tu něco semele.“

Mluví tak rychle, že Elena nemá šanci vypustit z úst jediné slovo. Tak jí jen ukáže odznak. Když si dívka zpoza kulatých kovových brejliček přečte Elenino jméno a hodnost, tváře se jí zardí rozpaky a ona se doširoka usměje. Zvlněné kaštanové vlasy jí dodávají vzezření rozpustilé holčičky.

„Velice mě těší, paní inspektorko. Jsem Manuela Conteoová. Pan doktor Buendía mě... no, pracuju s ním, myslím, že už vám to říkal. Jsem něco jako druhá patoložka. A teď byste prosím mohla nastoupit do auta a uvolnit nám cestu? Překáží tady.“

A znovu ten širokánský úsměv od ucha k uchu. Zárate už také vystoupil, míří k dodávce a ty dvě nechává za sebou.

„To by mě fakt zajímalo, Buendío, jakou zkoušku ta holka složila, že s tebou může pracovat.“

„Manuelo, ať s tím autem odjede někdo jiný. Potřebuju Elenu tady.“

Elena dívce podá klíčky od auta a neodpustí si zašeptat jí do ucha jemné upozornění, které vyznívá jako skrytá výhrůžka.

„To auto mám dost ráda.“

„Neboj, vzala si to k srdci.“ Buendía uchopí Elenu za paži, vede ji k otevřené dodávce a přitom se omlouvá za svou pomocnici.

„Nemám s ní problém, zdá se chytrá. To je ta, o které jsi mi říkal, že tě vystřídá?“

„Jestli se brzy neodstěhuju k moři, šoupnou mi vnoučata a můžu ti odpřisáhnout, že to je to poslední, co bych si přál. Radši se uchýlím do Benidormu a každý den tam budu jíst fish and chips, než abych musel snášet ty nezvedené usmrkánky!“

Závan příšerného puchu Elenu na místě zastaví. Buendía jí podá respirátor proti zápachu a technici jí dělají místo, aby mohla nakouknout do dodávky.

„Každou chvíli tu musí být koronerka ze soudního, aby tělo odvezla, ale myslel jsem, že se na něj nejdřív budeš chtít podívat.“

Kdopak jsi? napadne Elenu jako první. Navzdory posmrtné ztuhlosti má mrtvý v obličeji vepsanu bolest posledních okamžiků svého života. Nedbalé strniště má potřísněné krví, jež se podobá cákancům od bláta, a při pohledu na ústa pootevřená v křečovitém úsměšku Eleně přijdou na mysl Baconovy obrazy. Jako by jeho poslední výdech byl současně i výkřikem. Oči potažené mrtvolně šedým zákalem má stále otevřené a dívá se... na co asi? Nejspíš na toho, kdo mu to udělal. Mohlo mu být tak kolem třicítky nebo možná o něco víc. Je nahý a přivázaný k židli. Je to jedna z kovových židlí,

jakých je na terasách restaurací i barů všude plno, a je celá ulepená zaschlou krví, která po ní tekla proudem. Ochablé přirození visí nebožákovi mezi roztaženými nohama a těsně nad ním se klikatí jizva táhnoucí se mu až k hrudní kosti. Je zašitá velmi nedbale a stehy jsou povolené vlivem mrtvolné ztuhlosti těla, takže pod zanícenou ránou nezřetelně probleskuje vnitřek břišní dutiny. Tak proto zavolali pyrotechniky. Copak asi bude tam uvnitř?

Jako by jí patolog vyčetl otázku v očích.

„Zřejmě ho vykuchali. Možná přitom dokonce ještě žil a...“

Buendía si popotáhne rukavice. Vleze do zadní části dodávky, aby pohmatem ohledal jizvu vedoucí odshora dolů přes celé břicho oběti, opatrně ji roztáhne a posvítí dovnitř baterkou. Elena spatří nestvůrnou hroudu masa. To bude asi slepenec orgánů. V tom okamžiku proud světla z baterky ozáří nějaký tvar, který jí připadá povědomý. Jako když uprostřed abstraktního obrazu divák rozpozná realistický prvek, který mu pomůže pochopit smysl celého díla.

„Vidíš to?“

Elena se neodvažuje odpovědět, ale ano, vidí to. Malé přivřené oko. Zřetelně rozeznává naběhlá oční víčka a pod nimi bělmo oční bulvy.

„Myslím, že má v sobě plod nedonošeného dítěte.“

3. kapitola

Zalituje své ranní volby, kdy si oblékla zelené šaty s potiskem drobných lebek, džínovou bundu a martensky. Celý den se kvůli tomu cítí nepříjemně, jako by ji svíral nějaký nepovedený karnevalový kostým. Ráda by se šla domů převléknout, ale na to není ani pomyšlení. Reyes s Orduňem přijeli na parkoviště odtahovky, když už mrtvola byla pryč. Elena je požádala, aby Silveria Tenazase, majitele toho nešťastného citroënu, odvezli domů, cestou ho vyslechli a zjistili, co se dá. Potřebuje mít naprostou jistotu, že do případu není zapleten.

„Kdybych to věděl, ani bych si to auto nešel vyzvednout. Nahlásil jsem krádež, udělal jsem všechno, co jsem měl udělat...“

Reyes se rozhodla, že si sedne dozadu k Silveriovi. Tomu už se mezitím vrátila barva do tváře, ale stále byl neklidný. Mrtvý chlap v zavazadlovém prostoru jeho dodávky ho bude ve snu strašit ještě hezky dlouho. Povídali si s ním skoro celou cestu, potřebovali ho uklidnit a získat jeho důvěru a ochotu ke spolupráci.

„Chápu, že to není příjemné, ale prohlédněte si tu fotku. Znáte toho muže?“

Silverio se letmo podíval na momentku mrtvého. Obličej s otevřenýma očima i ústy, vpadlé tváře pod napnutou kůží na lících kostech, jejichž rysy v osvětlení blesku ještě ztvrdly. Bůhví pokolikáté si přitáhl bezpečnostní pás a oči zabodl kamsi za obzor.

„Pokud by se vám udělalo špatně, tak řekněte. Můžeme zastavit.“

Orduño je sledoval ve zpětném zrcátku.

„V životě jsem toho chlápka neviděl,“ prohlásil kategoricky Silverio.

„Kde vám tu dodávku ukradli? Potřebujeme, abyste nás zavedl na přesné místo.“

„A budete o tom říkat mé ženě?“

O dvacet minut později zastavil Orduño před nočním klubem u silnice. Nad vstupem do lokálu, který se podobal polorožbořené chatě, červeně svítil zašlý neonový nápis PARADÍS. Oné noci, kdy mu ukradli dodávku, se byl Silverio povyrazit s prostitutkami.

„Nikde žádné kamery. Vyslechli jsme prostitutky i personál klubu, ale co jsme tak mohli čekat. Samozřejmě nikdo neviděl nikoho podezřelého ani si nevšimli, jestli se někdo potuloval kolem aut. Požádal jsem techniky, aby zajistili stopy.“

Elena beze slova poslouchá Orduňovo hlášení. Na skleněné stěně zasedací místnosti jsou rozmístěné fotky dodávky i jednotlivých částí těla mrtvého: jizva táhnoucí se odshora dolů přes celé břicho, ztuhlé prsty, kterými svíral kovovou židli, a uprostřed jeho obličeje. Vedle něj Elena přichytila zatím nepopsaný samolepicí papírek. Papírek, jenž je otázkou, na kterou musí najít odpověď: *Kdo je ten muž?*

„Technici sejmuli otisky z volantu a ze stěn zavazadlového prostoru. Otisky ze dveří jsou nepoužitelné. Také zajistili biologický materiál – krev, vlasy a vlákna. Je to v laborce, ale předběžná srovnání jsou prozatím negativní. Oběť ani jejího vraha pravděpodobně v registru nemáme.“

Zárate poslouchá předběžné hlášení techniků napůl ucha. Pohledy všech přítomných v zasedačce se upírají k Manuelu, nové Buendíově asistentce. Ta sebou lehce trhne, když si všimne, že ji všichni pozorují, a nezaměnitelným pohybem, který Reyes dnes odpoledne v OAP viděla už několikrát, si posune brýle na kořen nosu.

„Jsem na řadě?“

Mariajo si sotva znatelně odfrkne. Od chvíle, co je Manuela v centrální kanceláři na ulici Barquillo s nimi, se k ní chová

trochu povýšeně, až přezíravě. Reyes hackerku dobře zná, a tak jí přijde divné, že je v takové tenzi. Možná je proti nové patoložce zaujatá, protože si nepřeje, aby Buendía šel do důchodu. Je to její způsob, jak dát najevo, že jí bude chybět.

„Ano, jsi na radě, drahoušku, pokud tedy máš něco k věci. A jestli ne, tak si můžeme skočit domů a dát si sprchu, protože jinak to tady vypadá na dlouho.“

„Doktor Buendía dokončuje pitvu, určité analytické závěry ale můžeme předeslat už nyní.“ Manuela se způsobně postaví jako vzorná studentka před tabulí. Popojde k fotografiím a začíná horlivě vysvětlovat: „Muž, asi pětatřicet let. Podle prvního ohledání ještě žil, když mu bylo rozříznuto břicho a vyjmuty orgány. Jak už víte, byl vykuchán. Konkrétně mu byla odňata játra, žlučník, skoro celé tlusté střevo a části tenkého. Je to zajímavé, neboť podle čistého řezu lze předpokládat použití chirurgického nástroje, vlastně i nit, kterou byla jizva zašita, je chirurgická. Přesto to celé dopadlo strašně: řez není veden jedním směrem, ty orgány z něj doslova vyrvali a šití, no, jak jste mohli sami vidět, tak to je úplná katastrofa. Ani to nedrželo pohromadě. Zcela jistě můžeme vyloučit, že by to dělal nějaký chirurg.“

Manuela zvedne oči od papírů, které celá rozechvělá třímá v rukou, a pyšně se usměje, celá šťastná, že úspěšně splnila úkol.

„Potvrdila pitva, že to, co bylo uvnitř, byl skutečně plod?“

Mladá asistentka upustí papíry na stůl a je vidět, že ji Elenina otázka znervóznila. Horečně se probírá podklady, v nichž má evidentně zmatek, až konečně najde to, co hledá. Několik fotek z pitevny poté, co Buendía vyndal ven to, co bylo v břiše. Připevňuje je na skleněnou stěnu vedle ostatních fotografií.

„Plod ženského pohlaví ve stáří dvaceti osmi týdnů. Předtím, než byl vsunut do útrobu oběti, byl nějakou dobu zmrazený. Zatím přesně nevíme, jak dlouho, ale doktor Buendía

odhad určitě upřesní. Pupeční šňůra je utržená, s největší pravděpodobností je to tím, jak byl plod vyrván z těla matky.“

Na členy OAP doléhá únava a po Manuelině vystoupení se k ní přidává i pochmurná atmosféra. V místnosti se rozhostí tíživé ticho. Nikdo nemusí nahlas říkat, co znamenají informace, které jim právě Manuela předala. Všichni to vědí.

„Proč tu není Buendía?“

Mariajin dotaz neznamená ani tak útok na novou členku týmu, je to spíš volání o pomoc. Poznatky o tom, co se stalo v té neblahé dodávce, pořád narůstají a oni potřebují, aby jim Buendía pomohl ten spletenec rozšmodrchat.

„Požádal mě, abych vám tyto informace zprostředkovala já, potřebuje ještě dokončit poslední rozbor.“

„Z toho vyplývá, že je někde i druhá oběť.“ Elenin jasný hlas se rozlehne zasedačkou a ani trochu se nezachvěje. „A tou je matka, jež tento plod nosila. Jak jsi nám právě vysvětlila, musel jí někdo provést potrat a je velice pravděpodobné, že také zemřela. Mariajo, mohla by ses na to zaměřit? Zavolej do všech nemocnic a vyžádej si seznam všech nedávno provedených potratů, ačkoli nepředpokládám, že by tohle udělali v nějaké nemocnici.“

„A taky není až tak nedávný.“ Zárate se postaví k fotografiím na skleněné stěně a zabodává se pohledem do šedavě zkalených očí zavražděného. „Manuela nám přece řekla, že plod byl nějakou dobu v mrazáku.“

„Dobře, tak seznam potratů provedených během posledního roku. Taky promluv s jednotlivými obvodními komisařstvími. A chci seznam mrtvol, po kterých se nikdo nesháněl.“

„Kromě telefonátů do nemocnic navrhuju zmapovat i všechny gynekologické zákroky, při nichž byly provedeny potraty v sedmém měsíci těhotenství. To byl věk plodu, kdy ho vyřvali z těla matky.“

Zárate strhne fotku zavražděného ze skla a nechá ji padnout na stůl.

„Co o něm víme, Manuelo? Kromě toho, že je to muž kolem pětatřiceti let. Něco, podle čeho bychom mohli zjistit, kdo to je. To je to první, co musíme udělat, potom se nám snad podaří zjistit i jméno té matky.“

„Toxikologický rozbor ukázal přítomnost zbytků skopolaminu v těle oběti, to už asi víte. Zatemňuje mysl, způsobuje zmatenost a dost možná ho oběti dali, aby jim byla po vůli a vrah s ní mohl manipulovat dle libosti. A v krvi ještě měl nezanedbatelné množství metadonu hydrochloridu, což je známý opioid podávaný jako analgetikum.“

„Metadon? Byl to snad feťák?“

Orduño očima instinktivně sjede znovu k fotce mladého muže. Nedbalé strniště rostoucí v chomáčích, rozčepýřené tmavé vlasy, bývalo by mu neškodilo zajít ke kadeřníkovi. Přesto však jeho zanedbaný zevnějšek postrádá rysy narkomana.

„Nebo to měl od doktora. Metadon se předepisuje pacientům s chronickými bolestmi,“ upřesňuje Mariajo.

Manuela si odkašle jako učitelka, která se chystá zahájit výklad.

„To není moc pravděpodobné, Mariajo. Na chronické bolesti u onkologických pacientů nebo vůbec na tlumení bolesti se předepisuje morfium nebo fentanyl. Pokud měl v krvi zbytky metadonu, je velice pravděpodobné, že drogově závislý byl. Na druhou stranu jeho tělo neneslo známky čerstvých vpichů, a kdyby šňupal, měl by změny v nosní dutině. Z toho všeho s doktorem Buendíou usuzujeme, že to byl narkoman na odvykače.“

Manuela si je vědoma, že si právě možná vysloužila Mariajinu nevraživost až do konce svého života, ale nemohla si pomoct. Pokušení vzít komukoli vítr z plachet na základě toho, co jí a doktoru Buendíovi mrtvola odhalila, je příliš velké na to, aby ho potlačila jen pro zachování vřelého pracovního prostředí.

„A to tě nenapadlo, že to mohl kouřit? Nejspíš ses zasekla ve filmech z devadesátek, zlatíčko. Dneska většina fetišů radši hulí, než by si píchali. Už jich kvůli jehlám zařvalo dost.“ Mariajo nečeká na Manuelinu odpověď, vytáhne mobil a hledá nějaké číslo. „Bylo by mnohem užitečnější, kdybys doběhla na pitevnu a přinesla těch pár posledních důkazů, které tam ještě tvému doktorovi Buendíovi zbývají. Tohle není případ pro nováčky.“

Elena zachytí Manuelin nerozhodný pohled: má poslechnout Mariajin příkaz? Klidně je možné, že na univerzitě patřila k nejlepším, ale OAP je něco jiného. Nu, však se to holka taky naučí. Inspektorka jí pohybem ruky naznačí, aby si sedla zpátky na židli, a přátelsky se na ni podívá. Na druhém konci místnosti Mariajo špačkuje, neboť Buendía má vypnutý telefon.

„Prozatím nám tedy nezbývá nic jiného než považovat mrtvého za narkomana na odvykače. Všem nám je jasné, že tahle teorie má trhliny: kromě toho, co říkala Mariajo, nemáme ani jeho otisky v systému. Mrtvé fetišy obvykle identifikujeme snadno, neboť skoro každý z nich se dopustil přinejmenším nějakého přestupku, takže většinu z nich v systému máme. Ovšem tenhle kluk nemá žádnou trestní minulost. Orduño a Reyes, vy dva objedete centra pro léčbu závislosti, kde se podává metadon, a zeptáte se zaměstnanců, jestli ho někdo nepozná.“

Elena si všimne, že se Zárate kamsi zahleděl skrz skleněnou stěnu, která odděluje zasedačku od ostatních kancelářských prostorů OAP. A když pootočí hlavu, vidí, jak se Buendía ztěžka vleče mezi stoly. Na pozdrav jedné z kolegyně ani neodpoví a inspektorka okamžitě pojme podezření hraničící s jistotou, že nepřináší dobré zprávy. Když patolog vejde do zasedačky, jeho skleslost a unavené mávnutí na pozdrav aspoň odradí Mariajo od toho, aby pronesla nějakou uštěpačnou poznámku na adresu jeho nové asistentky. Patolog

zamženým pohledem přejede své spolupracovníky z OAP a pak očima utkví na Eleně, které podá nevelký svazek dokumentů.

„Nepřišel jsem dřív, protože mi připadalo důležité co nejdřív zjistit DNA.“ Buendía si sedne na stůl, uzme Reyes hrneček s kávou a opatrně si usrkne, přestože už je dávno studená. Inspektorka listuje zprávou.

„Jak je ten test spolehlivý?“

„Devadesát devět procent. Tenhle kluk...“ Buendía najde na stole fotku, kterou tam předtím pohodil Zárate. „Tenhle kluk je biologický otec toho dítěte.“

4. kapitola

„Vyřizování účtů. Oběť zřejmě byla narkomanem a zároveň mohla být zapletena do obchodu s drogami. Každopádně mrtvý chlap, který má v sobě zašité své vlastní dítě, znamená nějaký vzkaz.“

Zárate hloubá nad odpověďmi na neodbytné otázky, které se nad nimi oběma neustále vznášejí: *Proč? Z jakého důvodu se někdo může dopustit takového zločinu?* Jeho kroky se přidávají k Eleniným a jak se blíží k její ladě, společně se rozléhají podzemní garáže sídla OAP na ulici Barquillo. Jelikož si každý zločinec vytváří svůj vlastní příběh, z něhož přirozenou logikou posléze vyplynou jeho činy, je na nich, aby se vcítili do vrahovy choré mysli a pochopili jeho motivy. V OAP už řešili bezpočet případů extrémního násilí a on dobře ví, že rozumové zdůvodnění podobných projevů bezuzdného běsnění završeného vražděním jim umožní nacházet smysl v těch nejtemnějších scénách, jako je mučení nebo kanibalismus. Avšak od toho jsou zatím daleko, zatím se jim toho kluka s šedavě zastřeným pohledem nepodařilo ani identifikovat. Ba co ještě hůř – nevědí, kdo je ta záhadná matka, jíž vyrvali plod z břicha.

V tomto okamžiku jsou jakékoli hypotézy liché a Zárateova dychtivost po rychlém vyřešení případu jenom zvýrazňuje jeho naléhavost. Od chvíle, co za sebou nechali případ ze Santa Leonor, ho ta jeho nedočkavost spíš svazuje, než aby ho poháněla vpřed.

„Kde jsou klíče?“

„Myslím, že jsem je strčila do malé kapsy.“

Zárate štrachá v Elenině batohu, ta mezitím kousek poodejde a telefonuje s Renterem. Chce si s ním dát schůzku a domluvit se, že se všechno, co se týká mrtvolý nalezené na

odstavném parkovišti Mediodía II, bude držet v nejvyšším stupni utajení. Podrobnosti o surovém provedení vraždy by jen nahrávaly senzačním zprávám v černé kronice i v televizním vysílání, což by jim značně ztížilo vyšetřování. Čím diskrétnější budou, tím snáze se k vrahovi přiblíží.

„Je mi fuk, že máš schůzku s policejním prezidentem... Ale když už ho tam máš, tak Gálvezovi řekni, že máš něco naprosto neodkladného. Musíme si promluvit.“

Zatímco se Elena dohaduje s Renterem a snaží se překonat tisíc a jednu jeho prohnanych výmluv, Zárate položí batoh na kapotu lada. Se zaujetím si prohlíží tu tunu zbytečností, které s sebou Elena tahá každý den. Kromě zbraně má v batohu i želízka a nejméně půlku apatyky – od léků na zažívání po prášky na uvolnění svalů –, tabák a kosmetické přípravky, které nikdy nepoužívá... Zárate vyndá přeložený list papíru. Je počmáraný žlutou pastelkou. Jsou to jen nsmyslné čáry jedna přes druhou, ve kterých se nedá rozeznat žádná kresba.

Ani se nepotřebuje ptát, kdo to dělal a proč to má Elena v batohu. Elena se vrací zpátky, přitom si stěžuje na Renterovu neochotu a všimne si, že Zárate v jedné ruce třímá počmáraný papír a v druhé klíče od auta.

„Docela jsem se zapotil, než jsem je našel.“

Zárate jí hodí klíče a Elena je v letu chytí.

„Byla jsi za ní, že je to tak? Za Holkou?“ zamává jí čmáranicí před nosem. „To je úžasný.“

„Jmenuje se Mihaela. Nikdy jí neříkáš jménem. A i když se ti to zdá směšný, tak pro ni je to obrovský posun. Kdyby ses tam šel podívat...“

„Ne, Eleno, prosím tě nezačínej zase. Nevyčítej mi, že za ní s tebou nechodím. S tou holčičkou nemáme nic společného.“

Elena sklopí oči k zemi. Jak mu jenom říct, že zahájila proces osvojení? Dokud mu to neřekne, bude to nad ní viset jako Damoklův meč.

„Její otec znovu volal do domova. Grigore Nicolescu, pamatuješ se na něj? Rumunský kamionák... Řekl, že pokud se stav jeho dcery zlepší, vezme si ji k sobě a bude se o ni starat.“

„Tak to je skvělá zpráva. Je to její otec a holčička by měla být s ním.“

„A ty si myslíš, že si ji opravdu odveze? Mihaela se sice zlepšuje, ale pořád je to postižené dítě. Toho, co musela prožít na statku, se nezbaví během pár měsíců. A pochybuju... Volání vlastní krve je sice mocné, ale ne zas až tak. Jestli tam ještě někdy přijede, vymyslí si jakoukoli výmluvu, aby ji nemusel brát s sebou.“

„Tohle si myslíš, že se stane, nebo si to přeješ, Eleno?“

„Chci, aby Mihaela měla už taky konečně drobet štěstí. Po tom všem, čím si prošla, si to přinejmenším zaslouží.“

Zárate si odfrkne. Připadá mu podivné až směšné, jakým způsobem se k tomu Elena staví, ale raději se s ní nebude hádat. Vráť jí batoh a odchází.

„Kam jako jdeš? Musíme přece mluvit s Renterem.“

„S Renterem musíš mluvit ty, ty jsi šéfová. Já mezitím zajedu do Cañada Real a trochu se tam porozhlédnu. Dodávku našli tam a nebude od věci se poptat, jestli někdo neviděl šoféra...“

Ani se na ni neobtěžoval ohlédnout. Elena pochybuje o tom, že udělá to, co jí právě řekl. Oba moc dobře vědí, že ptát se někoho z Cañady a očekávat od něj sebemenší součinnost je naprosto zbytečné. Všichni jen do zblbnutí opakují *Nevím* a *Nikoho jsem neviděl* nebo *Zrovna jsem tam nebyl*... Zárate jen jednoduše nechce být s ní. Co se to s nimi proboha stalo? Stali se z nich milenci, které obtěžuje blízkost toho druhého a vzpěchují se mluvit o tom, co jeden ke druhému doopravdy cítí.

Když Elena projíždí ulicí Fernanda IV., pustí si rádio. Míjí okázalý palác, v němž sídlí Sdružení autorů a nakladatelů. Zrovna hrají písničku Miny Mazziniové *Nebe v jednom pokoji*,

už je to dlouho, co ji slyšela naposledy. Netrvá dlouho a myšlenky se jí díky Mininu hlasu i známé melodii zatoulají k té dřívější Eleně, jíž bývala a která každou noc zapadla do Cheer's na karaoke. K prchavým chvilčkám na Didího parkovišti. Teď ve zpětném zrcátku vidí jinou Elenu. Kolem očí má více vrásek a jejich zorničky přišly o svou tehdejší divokost. Elena dobře ví, že zázrak této proměny se udál i díky odpovědnosti, kterou cítí za Mihaelu. Vzpomene si na dívčinu tvářičku, opírající se jí o hřbet ruky, i na teplo vyzařované její kůží. Její váhavý a bojácný pohled na rozloučenou, v němž Elena už několik týdnů vidí nesmělý náznak souznění. Elena si jen stěží uvědomuje, že se holčička stala středobodem jejího vesmíru, ale nijak se tomu nebrání. V zrcadle už nechce nikdy vidět tu starou Elenu, jíž kdysi bývala.

Z jednoho z domů ve čtvrti Colonia de los Carteros se do všech stran rozléhá hlas Nina Brava. Zárate s pivem v ruce mlčky pozoruje Salvadora Santose. Jeho manželka Ascensión pouští další a další písničky. Tahle *Noelia* byla první, na kterou spolu kdysi tančili, jak mu řekla. Doufá, že melodie té písně pro jejího manžela ještě něco znamená. Je to sice bláhová naděje, ale Zárate jí to vymlouvat nebude. Na pojízdném křesle spočívá tělo muže, jehož mysl je nemilosrdně sužována Alzheimerem. Už nějaký čas nechodí ani nemluví a nechybí mnoho do doby, kdy se už nebude moci ani sám najíst. Přesto Zárateho zaplaví vlna pokoje a klidu pokaždé, když svého mentora navštíví. Však se toho díky němu u policie tolik naučil a bere ho jako svého druhého otce. Na stěně visí fotografie z doby, kdy pro něj byl Salvador Santos záchranným kruhem, který ho při jakémkoli problému dokázal spolehlivě udržet nad vodou. Na těch zašlých momentkách, jejichž barva pozvolna bledne, s úsměvem pózuje v plné síle, někde i vedle svého někdejšího partáka Eugenia Zárateho. Odvrátit pohled od veselých fotografií a spočinout jím na současném

Salvadorovi mnohdy vyžaduje odvahu, neboť srovnání těch dvou podob je zdrcující.

Zárate do Cañady Real nejel. Je mu jasné, stejně jako Eleně, že by to k ničemu nevedlo. Potřeboval chvilku posedět se Santosem, nemluvit a užít si klidu. Trochu se napít. Zchladit oheň, který mu šíří nitro a hrozí, že ho sežehne na troud. Vztek, hněv a násilí, jež ho v posledních měsících přemohly už tolikrát. Nechce rozdávat rány, nýbrž je přijímat. Ve rvačce v baru, v nějaké náhodné potyčce nebo v hádce, která konečně doopravdy vzplane mezi ním a Elenou. Je to silné podvědomé puzení, které se začíná zvolna zmocňovat jeho mysli. Je si vědom, že je to nebezpečné, že to musí zastavit. Tak proto ta návštěva u Salvadora Santose.

A ano, jemu vyprávěl, jak se vypořádal s vrahy Chescy, Antónem a Juliem. Dopodrobna mu vyličil nehodu, při níž srazil otce této rodiny posedlé zlem, a jak se poté vyzbrojil ostrým skleněným střepem, aby skoncoval i s Juliovým životem. Salvador Santos mu nemůže nabídnout jinou odpověď než mlčení. Neocení, že zabil dva chlapy, kteří si nezasloužili žít, ani ho neodsoudí za to, že překročil všechny hranice.

Očima znovu zabloudí na stěnu, kde na fotografii pózuje Salvador a Eugenio, jeho otec. Co ten by mu asi řekl? Možná by se za něj stýděl. Snad by mu i vrazil facku a vlastního syna předal policii, aby vůči němu vznesli obvinění.

Při odchodu dá Zárate Ascensión polibek na rozloučenou. Do Cañady nepojede a do kanceláře OAP už se také nevrátí. Autem bezmyšlenkovitě zámíří do čtvrti Carabanchel, kde vyrůstal. Tam vystoupí, vejde do baru La Reja naproti místnímu komisařství a dá si další pivo. Pozdraví se s několika bývalými kolegy. Costa je tu pořád, jen trochu ztloustnul a vlasů mu ubylo. Právě mu skončila směna, a tak si spolu u barového pultu dávají jednu třetinku za druhou za bujarého smíchu a vzpomínání na staré dobré časy a své první společné případy.

Kéž by mohl vrátit čas. Kéž by se znovu stal tím ambiciózním policistou plným ideálů. Zpoza lahví na polici za barovým pultem na něj hledí jeho vlastní tvář, zdeformovaná odrazem v ušmudlaném skle, které je potřísněno muším trusem. Možná je to jeho skutečná tvář. Možná se poté, co zatočil s těmi zrůdami, stal jednou z nich. Možná to nejčastnější, co v současné chvíli může udělat, je odejít od policie i od Eleny. Přestat ubližovat.

5. kapitola

„Ty jsi ale otravnej, Orduño.“

On jí vyčítá, že je povrchní filena, a ona jemu, že je otravný. Stavili se u ní doma, v jedné z nevelkých vilek ve starobylé čtvrti El Viso, v níž kromě ní asi žádný jiný policista nebydlí, aby se předtím, než se vydají na obchůzku center pro léčbu závislosti, mohla převléknout. Mezitím, co Orduño vizitýruje v obýváku – proč se krucinál takhle zazobaná holka dala k policajtům? –, si Reyes svlékla zelené šaty s lebkami a schází po schodech dolů, zapínajíc si hedvábnou blůzu, ke které si vzala dlouhou sukni.

„Myslel jsem, že si vezmeš džíny a tričko.“

„Jak říkám, nemožně a příšerně otravnej, každým dnem víc a víc.“

Jak prochází kolem něj, chytí ho za bradu a on má na zloemek vteřiny dojem, že ho snad chce políbit. Zanechává za sebou závan svého nezaměnitelného parfému, který Orduño za všech okolností bezpečně rozpozná. Co na tom, jestli se Reyes ráno probudí jako ženská nebo chlap, voní pořád stejně.

Z deseti center pro léčbu drogové závislosti v Madridu začínají tím v Puente de Vallecas, které je nejbliž odstavnému parkovišti odtahovky. Nejbliž mrtvole. Oba jsou si vědomi, že poloha sice nehraje zas až takovou roli, neboť vrah mohl svou oběť unést kdekoli, nicméně někde se začít musí.

Ani v recepci centra Orduño nemůže dostat z hlavy Reye-
sin parfém. Takže fotografii oběti i snímek z pitevny ukazuje ona. Není snadné poznat, o koho jde. Smrt nevratně zdeformovala jeho rysy a bude těžké zjistit, kdo žil v kůži tohoto kluka. Jeho typická gesta, jeho pohledy a úsměvy navždy zmizely. V prvním centru nemají štěstí, ani ve druhém v Cannillejas, ani ve třetím v Arganzuele. Už si zvykli na bezmocné

povzdechy sociálních pracovníků, kterým ukázali fotky. Obličej znetvořený bolestí a doširoka otevřené oči potažené našedlým povlakem po právě přestálém utrpení, které si ani není možné dost dobře představit.

Při každé návštěvě to probíhá stejně: nejdřív se zeptají, kdo uživatele drog přijímá a kdo mu zakládá zdravotní dokumentaci. Ve Villaverde je rovnou zavedou do kanceláře k Silvii, která v centru pracuje necelý půlrok. Jen těžko se dá uvěřit, že je plnoletá, vypadá tak na patnáct nebo šestnáct let. Ukážou jí fotku.

„Do prdele...“

Našli to, co hledali. Silvii se sevře hrdlo. Poznají to z bezděčného gesta i z omluvného mávnutí rukou, kterým jim naznačuje, že potřebuje chvílku oddechu, aby dokázala zase mluvit.

„Jak se jmenoval?“ zeptá se Orduño.

„Gerardo... Co se mu to stalo? Předávkoval se?“

„Proč si myslíš, že se předávkoval? Jestli chodil sem k vám, tak to znamená, že chtěl s drogami skoncovat.“

Silvia se kousne do rtu, jako by byla na vážkách, má-li prozradit to, co ví.

„Skončit s drogami není snadné. Pro nikoho a Gerardo hodně chodil za Byramem.“

„Kdo je Byram?“

„Nejste snad policajti? Ve Villaverde všichni vědí, kdo je Byram, i ti noví, co sem přijdou. Je to Senegalec, obrovitý chlap, který tu distribuuje drogy. Má holičství, ale to je jen zástěrka, uvnitř má varnu a nikdo se tam neodváží ani přiblížit. Co se stalo Gerardovi?“

Reyes se postaví před Orduña. Zatím není třeba odhalovat okolnosti jeho úmrtí, takže je v tomto okamžiku na podrobnosti skoupá.

„Byl nalezen v dodávce. Nahý a mrtvý a neměl u sebe žádné doklady. Existuje důvodné podezření, že šlo o vraždu.“